

## Chương 1

### Đông-Bắc Campuchia

Mùa mưa tháng Chín năm 2006

Chiếc trực thăng của Hội Chữ Thập Đỏ hạ cánh đúng theo giờ quy định.

Đậu trên một dải đất cao được bao quanh bởi những cánh rừng, ngôi làng với khoảng một trăm mái nhà đơn sơ phần lớn được làm từ gỗ và cành cây. Vùng đất này dường như bị lãng quên, chẳng có khái niệm thời gian, cách biệt hẳn khỏi các khu du lịch của Angkor và Phnom Pênh. Bầu không khí bị bão hoà bởi độ ẩm và bùn bao phủ khắp nơi.

Viên phi công chẳng buồn tắt động cơ. Nhiệm vụ của anh: đón một nhân viên y tế nhân đạo về thành phố. Thông thường thì chẳng có gì phức tạp cả. Không may, giờ đang là tháng Chín và những trận mưa như trút nước liên tục đổ xuống khiến việc điều khiển máy bay trở nên khó khăn. Còn nhiều liệu, bình dự trữ có hạn, nhưng chắc cũng đủ để đưa mọi người về tới nơi an toàn.

Với điều kiện không được mất quá nhiều thời gian...

Hai bác sĩ phẫu thuật, một bác sĩ gây mê và hai nữ y tá từ trạm xá dựng tạm, nơi họ đã làm việc từ hôm qua, chạy ra. Mấy tuần nay, họ đã đi một lượt các ngôi làng quanh vùng, làm hết khả năng để giải quyết sự tàn phá của bệnh sốt rét, bệnh AIDS hoặc bệnh lao, chăm sóc những bệnh nhân bị què cụt và lắp chân tay giả cho họ, trong cái xó xỉnh vẫn còn đầy những bãi mìn sát thương của đất nước này.

Theo tín hiệu của viên phi công, bốn trong số năm Đào Tiểu Vũ eBook

người đã chui vào trong trực thăng. Người cuối cùng, một người đàn ông khoảng sáu mươi tuổi, hơi tụt lại phía sau, ánh mắt còn hướng vào một nhóm người Campuchia đang vây quanh trực thăng. Ông không thể dứt ra để đi được.

- Phải đi thôi, bác sĩ! Viên phi công hét lên với ông. Nếu chúng ta không cất cánh ngay bây giờ, các ông sẽ không thể kịp chuyển bay được đâu.

Vị bác sĩ gật đầu. Ông vừa chuẩn bị lên trực thăng thì chợt bắt gặp ánh mắt của một đứa trẻ được bế trên tay một cụ già. Nó mấy tuổi rồi? Hai tuổi ư? Cùng lắm là ba. Khuôn mặt bé nhỏ bị biến dạng khủng khiếp bởi một vết dằm chạy dọc xuống xẻ đôi môi trên của nó. Dị tật bẩm sinh này sẽ buộc nó phải húp cháo hoặc bột quấy suốt đời và sẽ khiến nó không bao giờ nói ra nổi một từ nào.

- Khẩn trương lên! Một trong hai cô y tá khẩn khoản.

Đào Tiểu Vũ eBook

- Phải mở cho đứa bé này, người bác sĩ cố hét lên át tiếng những cánh quạt đang quay trên đầu họ.

- Chúng ta không còn thời gian nữa! Các con đường đều không thể đi được nữa vì ngập lụt và trực thăng sẽ không thể quay lại đón chúng ta trong nhiều ngày.

Nhưng vị bác sĩ vẫn không hề nhúc nhích, ông không thể rời mắt khỏi cậu bé. Ông biết rằng ở vùng này, những em bé sơ sinh với một cái miệng "hở hàm ếch" đôi khi bị bỏ rơi bởi bố mẹ chúng theo những tập tục cổ truyền. Và một khi bị đưa vào trại trẻ mồ côi, dị tật đó cũng tước bỏ mọi cơ may để chúng được nhận về nuôi.

Cô y tá lại giục giã:

- Ngày kia người ta sẽ cần tới ông ở San Francisco, thưa bác sĩ. Ông có một lịch phẫu thuật kín đặc, những buổi hội thảo và...

- Cứ đi đi, đừng chờ tôi, cuối cùng người bác sĩ Đào Tiểu Vũ eBook quyết định và rời xa chiếc trực thăng.

- Nếu vậy tôi ở lại với ông, cô y tá quyết định và nhảy xuống đất.

Cô tên là Emily. Đó là một cô gái trẻ người Mỹ làm việc trong cùng bệnh viện với ông.

Viên phi công lắc đầu thờ dãi. Chiếc trực thăng bay thẳng lên và dừng lại giây lát trên không trước khi cất cánh bay xa dần theo hướng Tây.

Vị bác sĩ ôm cậu bé trong vòng tay: nom cậu nhọt nhọt và co quắp. Có cô y tá đi cùng, ông bế đưa bé quay trở vào trạm xá, ông bắt đầu nói chuyện với nó để xua tan nỗi sợ hãi trước khi tiến hành gây mê. Sau khi đưa trẻ đã thiếp đi, ông cẩn thận dùng dao mổ lật lớp thịt ở hàm trên của nó lên và kéo dài ra để che lấp vết xẻ. Rồi cũng vẫn cẩn thận như vậy, ông tiếp tục tái tạo lại đôi môi và trả lại cho cậu bé một nụ cười thực thụ.

- o O o -

### Đào Tiểu Vũ eBook

Sau khi ca mổ kết thúc, vị bác sĩ bước ra ngoài và ngồi nán lại trên hiên nhà đầy các mảnh tôn và những chiếc lá khô. Ca mổ đã kéo dài rất lâu. Ông hầu như không chớp mắt từ hai ngày nay và cảm thấy sự mệt mỏi chỉ trong chốc lát đã bắt kịp ông. Ông châm một điếu thuốc và nhìn quanh. Mưa đã ngớt dần. Một khoảng trời đỏ xuống một thứ ánh sáng chói chang với gam màu chủ đạo là cam và tía.

Ông không hối hận vì đã ở lại. Mỗi năm, ông đều dành nhiều tuần lễ sang châu Phi hoặc châu Á làm việc cho tổ chức Chữ Thập Đỏ. Những chuyến công tác nhân đạo này không bao giờ để cho ông trở về nguyên vẹn, nhưng chúng như trở thành một thứ gây nghiện, một cách để ông thoát ra khỏi cuộc sống trơn tru của vị trưởng khoa trong một bệnh viện ở California.

Trong lúc dụi tắt điếu thuốc, ông cảm thấy sự có mặt của ai đó phía sau lưng. Quay người lại, ông nhận ra người đàn ông nhiều tuổi đã bế đưa bé khi chiếc trục thăng chuẩn bị cất cánh. Đó là một người gần như trưởng làng. Trong bộ quần áo truyền thống, lưng ông Đào Tiểu Vũ eBook hơi còng và khuôn mặt đầy nếp nhăn. Thay cho lời chào, ông chấp hai tay đưa lên sát cằm, đầu ngẩng cao và nhìn thẳng vào mắt vị bác sĩ. Rồi bằng một cái ngoắc tay ra hiệu, ông mời bác sĩ theo vào trong nhà mình. Ông rót một ly rượu gạo mời bác sĩ trước khi cất tiếng nói những lời đầu tiên:

- Tên nó là Lou-Nan.

Người bác sĩ đoán đó là tên của đứa bé và chỉ khẽ gật đầu.

- Cảm ơn ông đã trả lại khuôn mặt cho nó, ông già Campuchia nói thêm.

Vị bác sĩ phẫu thuật trân trọng đón nhận những lời cảm ơn, gần như lúng túng, ông đưa mắt đi chỗ khác. Qua cửa sổ không có kính, ông có thể nhìn thấy cánh rừng nhiệt đới, dày và xanh mướt, trải dài ngay sát đó. Ông có cảm

giác rất lạ khi hiểu rằng chỉ cách đó vài cây số, cao hơn một chút trên dãy Ratanakiri, vẫn có những con hổ, rắn và voi đang sinh sống...

Đào Tiêu Vũ eBook

Chìm đắm trong luồng suy tưởng, khó khăn lắm ông mới hiểu được ý nghĩa những lời vị chủ nhà đang hỏi ông:

- Nếu như ông có điều kiện được thấy một trong những điều ước của mình trở thành sự thật, thì ông sẽ chọn gì?

- Xin lỗi, ông nói gì?

- Ước muốn lớn nhất trong đời ông là gì, thưa bác sĩ?

Thoạt đầu vị bác sĩ cố thử tìm một câu trả lời hóm hỉnh, nhưng kiệt sức vì mệt mỏi và bỗng nhiên cảm thấy vô cùng xúc động, ông nhẹ nhàng đáp:

- Tôi muốn gặp lại một người phụ nữ.

- Một người phụ nữ ư?

- Phải, chỉ một người... người duy nhất có ý nghĩa đối với tôi.

Đào Tiêu Vũ eBook

Vậy là, ở một chốn vô cùng xa xôi, cách xa những con mắt phương Tây, có điều gì đó rất trang trọng đang hình thành giữa hai người đàn ông.

- Người phụ nữ đó, ông không biết bà ta ở đâu ư? Ông già Khmer hỏi, ngạc nhiên vì ước muốn quá ư giản dị.

- Cô ấy đã qua đời cách đây ba mươi năm.

Ông già người châu Á khẽ nhú mày và mãi miết suy nghĩ. Rồi sau một quãng thời gian im lặng, ông kiêu hãnh đứng lên và đi về phía cuối phòng, nơi có những tầng giá tạm bợ, chất đầy một phần những nguyên liệu của ông: những con cá ngựa sấy khô, những rễ củ nhân sâm, những con rắn độc quấn vào nhau trong dung dịch phóc-môn.

Ông lục một lát trong đồng hồ hỗn độn đó cho tới khi thấy thứ cần tìm.

Khi ông quay trở lại chỗ bác sĩ, ông chìa ra một cái lọ nhỏ xíu bằng thủy tinh thôi.